

Alla demokratiska anordningar på plats

Västerländsk praxis för hur demokratiska val skall gå till tillämpas fullt ut även i byarna. Jag har bevitnat valförrättningar i byar där alla demokratiska anordningar finns på plats. Valförrättarna sitter innanför dörren och prickar av väljarna i en röstlängd. De lägger dessutom en klick rödfärg på väljarens höga pekfingernagel som ett kvitto på att rösten har avgivits, detta för att förhindra dubbelröstning. Valhemligheten skyddas genom att själva valhandlingens utförs bakom ett uppriggat skynke. Ordningen upprätthålls genom ett par gevärsbeväpnade vakter. Under årets val har man mobiliserat en hel armé om sex miljoner poliser och ordningsvakter för att hålla ordning vid mer än 800.000 vallokaler.

Myndigheterna har även planer på att förse varje väljare med ett speciellt identitetskort, en gigantisk uppgift i detta folkrika land. Detta kan möjligen vara genomfört till nästa val.

Stark personfixering och två dominerande partier

En indisk valrörelse skiljer sig från en svensk genom den starka personfixeringen – politiska sakfrågor förskjuts till bakgrunden. Alla är överens om att korruptionen skall bekämpas och traditionellt avges högtidliga vallöften om detta, som dock efter valet brukar få ringa genomslag i den praktiska politiken.

Den indiska partipolitiken domineras av de två största partierna, BJP (ungefär= "fosterlandspartiet") ett hindunationalistiskt parti, och av Kongresspartiet med ärorika minnen från Mahatma Gandhi, Nehru och Indira Gandhi. Rajiv Gandhi och hans änka Sonia Gandhi. Sonia är nu ordförande i Kongresspar-

tiet och delar makten med premiärminister Manmohan Sing, 76 år, en framstående ekonom och tidigare finansminister, nu premiärminister.

Den yngre generationen representeras av Rahul Gandhi, 38 år, och son till Sonia, och anses ha goda chanser att fullfölja traditionen med familjen Gandhi i maktens centrum. Han uppehåller redan en plats i parlamentet och hoppas naturligtvis även han på att bli omvald.

BJP:s främste företrädare är L.K. Advani en man på 81 år och med en bakgrund som aggressiv företrädare för det hinduistiska Indien. BJP har som långsiktig målsättning att göra Indien mer hinduistisk och intar en närmast fientlig hållning till Indiens 220 miljoner muslimer. Under detta partis förra maktperiod 1999-2004 agerade man mycket lamt inför hinumobbens mordorgier på oskyldiga muslimer i delstaten Gujarat 2002.

De två stora partierna, Kongressen och BJP, fungerar som kondensationkärnor i indisk politik. Det är runt dessa som småpartier och enskilda lycksökare flockas i hopp om att kunna tillskansa sig någon del av den lukrativa politiska makten. Vid förra valet 2004 segrade, något oväntat, Kongresskonstellationen, som nu efter senaste valet får behålla makten i fem år till.

Kommunisterna har inte haft några stora framgångar på det nationella planet, men i delstaten West-Bengalen, har man i många år styrt och ställt med egen majoritet i delstatsparlamentet. Några excesser av välkänt kommunistiskt märke har dock inte förekommit.

Kvinna med höga ambitioner

En uppseendeväckande nykomling dök upp på den indiska politiska scenen

under 2008, uppseendeväckande därför att hon är kvinna och dalit (lägkastig) samt dessutom mycket självständig. Hennes namn är Mayawita. Hon lyckades manövrera så långt att hon fick stöd av högkastiga brahminer i senaste delstatsvalet och vann egen majoritet i delstaten Uttar Pradesh, unionens folkrikaste delstat med 170 miljoner invånare.

Hon har uppenbarligen höga ambitioner och har ställt siktet högt. Premiärminister – ja varför inte? För säkerhets skull har hon låtit resa en staty över sig själv i Uttar Pradesh, huvudstad Lucknow.

Samuel Strandberg

Läs mer om Indien i Samuel Strandbergs nya bok:

Indien i stort och smått

Kontraster och stormaktsdrömmar under 60 år: 1947 -2007.
267 sidor, illustrerad.

Frisinnad tidskrifts läsare erbjuds denna bok för specialpriset 150 kr + porto. Ring och beställ direkt på tel nr 08-604 29 24 eller e-mail: Samuel.Strandberg@3mail.se

Susann Torgerson, Kyrkomötesledamot i Svenska kyrkan (Folkpartier i Svenska kyrkan) bemöter här Nils-Gunnar Lindh som i förra numret av Frisinnad Tidsskrift pläderade för att avskaffa Svenska kyrkans vigselrätt

Svenska kyrkan bör behålla vigselrätten

Den stora ivern att nu avstå från vigselrätten emanerar ur rådslan för en befarad kyrklig konflikt kring frågan om vigsel av samkönade par. Eller ett rent motstånd mot samkönade äktenskap. Annars hade frågan inte blivit aktuell.

Men varför ska samfunden avstå från vigselrätten? Många skäl talar emot. Jag vill ta upp några.

De som inte vill ha kyrklig vigsel för samkönade par nekar alla kyrklig vigsel

Vilka är missbelättna med nuvarande ordning? Inte är det vigselparen i alla fall! Det skrev prästen och folkpartisten Einar Malmström i Svenska kyrkans tidning. Ungefär hälften av dem som viggs till äktenskap i Sverige gör det

enligt Svenska kyrkans ordning. De gör det uppenbarligen frivilligt eftersom det finns ett borgerligt alternativ. Inte är det samhället, det vill säga staten, som nyligen har gjort äktenskapsbalken med bevarad vigselrätt könsneutral. Givetvis under förutsättning att kyrkorna själva önskar det. Missbelättna är nio biskopar och vissa kyrkligt aktiva, numerär okänd.

Irrelevant tal om myndighetsutövning – se USA!

Argumentationen från vigselmotståndarsidan, om man får kalla dem så, är litet krokig. Några biskopar hänvisade till och med till salig justitieminister Herman Kling (s) och ett uppväckt mer än halvsekelgammalt förslag om civil registrering. Det främsta argumentet är att vigseln är en rest från statskyrkosamhällets tid och att det innebär en otidsenlig myndighetsutövning. Kyrkorna bör bara befatta sig med andliga ting. Argumentationen haltar. Inte bara gamla statskyrkor har vigselrätt. I USA, till exempel, sker de allra flesta vigselarna inom de kristna samfundet. Och där har man aldrig någonsin haft en statskyrka. Ändå betros samfundet att ansvara för äktenskapets ingående.

Överdriven rädsla för diskriminering av vigselvägrare

Vissa är rädda för att de präster som inte viger samkönade par kommer att diskrimineras. Vilken tilltro till sina kristna medmänniskor! I äktenskapsbalken har införts en klausul om att ingen präst ska behöva viga samkönade par

mot sin vilja. Litar biskoparna med flera inte ens på lagen? För några årtionden sedan fanns det ett antal präster som vägrade viga par där en eller båda parter var frånskild. Det var på den tiden då skilsmässor inte var så vanliga varken i samhället som helhet eller bland prästerna. Jag har inte hört att dessa "vägrarpräster" blivit diskriminerade. Församlingen hade och har skyldighet att se till att alla par där minst en är medlem i Svenska kyrkan får vigsel. Men den enskilda prästen har ingen individuell skyldighet. Några problem av detta har inte hörts. På samma sätt ska givetvis frågan om enskilda präster och vigsel av samkönade par hanteras om kyrkomötet, och motsvarande beslutsgång i andra samfund, beslutar att behålla vigselrätten.

Jag ser fram emot den dag då detta blir verklighet.

Susann Torgerson

Frisinnad
Tidskrift

Prenumerera nu!

Priset för helår är 150:-

Plusgiro: 60 48 78-9

Bankgiro: 822-2150

www.frisinnadtidskrift.se

Frilansskribenten Fredrik Segerfeldt bemöter David Wirmark, som kritiserat Timbros utgivning av böcker och rapporter för att vara "en regelrätt kampanj mot biståndet och Sida".

Inga bevis för att bistånd ger tillväxt

David Wirmark, en gammal folkpartigångare och UD-höjdarkandidat, reducerar i denna tidskrift nr 6/08 det biståndsprogram jag drev på Timbro till en "kampanj mot enprocentmålet". Hans text är en bekräftelse på att man inte behöver "leta fel" i biståndet. De finner man utan att ens skrapa på ytan.

Wirmark vill så gärna att bistånd ska skapa utveckling och minska fattigdom, och ägnar sig åt en hel del intellektuella krumbukter för att försöka belägga att så är fallet. Ena stunden hävdar han att forskarna är oense om biståndets effektivitet, för att sedan referera till en forskningssammansättning som hävdar motsatsen.

Wirmark lyfter vidare fram biståndsindustrins egna - tendentiösa och intellektuellt oherdliga - partislagor som i en handvändning avfärdar internationell forskning som går dem emot. Om Wirmark hade varit intresserad av frågan i sak hade han kunnat läsa vad biståndsutvärderingsmyndigheten SADEV, tunga vetenskapliga tidskrifter (som American Economic Review) och vänsterekonomen Kenneth Hermele skriver i frågan. Det finns nämligen inga vetenskapliga bevis för att bistånd ger tillväxt eller minskad fattigdom. Inte heller finns det några belägg för att

bistånd förbättrar övriga välfärdsindikatorer som hälsa, utbildning, demokrati eller mänskliga rättigheter. Detta trots 11 000 miljarder kronor i bistånd från de rika länderna sedan 1960.

Däremot har forskarna kunnat visa att bistånd har starkt negativa effekter på den viktigaste utvecklingsfaktorn: mottagarländernas institutioner. Då är det rimligt att misstänka att biståndets nettoeffekt på tillväxt och fattigdomsminskning är negativ.

Det betyder dock inte, som Wirmark tycks mena att jag hävdar, att biståndet skulle vara någon huvudsaklig förklaring till bristen på utveckling i fattiga länder. Alla biståndsforskare, vare sig deras resultat är negativa eller positiva, finner oerhört små effekter. Det är bara polemiker som påstår något annorlunda.

Eftersom det inte finns något vetenskapligt stöd använder Wirmark i stället anekdotmetoden för att motivera biståndet. Det fungerar, eftersom folk fortsätter att jobba med det. Men den så kallade mikro-makroparadoxen, som diskuterar just varför alla lyckade projekt på mikronivå så sällan leder till utveckling på makronivå, har varit belagd i biståndet i över 20 år.